

звучието) терца се намира въ баса. Означава се съ 6.

Секстетъ — sextett (sextuor) — ком. позиция за 6 облигатни гласове — пѣвчески или инструментални.

Секстола — група отъ шестъ ноти. отговарящи на 4 отъ сѣщия видъ — двойна триола. Отбелязва се съ 6 — надъ, или подъ нотитѣ.

Секунда, или Sekunda — втората (сѣседната) степенъ (отъ една диатоническа тонова редица).

Селъ, Георгъ — Szell, Georg — унгарски пианистъ, диригентъ и компонистъ, род. 7 юний 1897, училъ при Мандичевски, Рих. Робертъ, Йоз. Фьорстеръ и Максъ Регеръ; концертиралъ съ голѣмъ успѣхъ въ голѣмитѣ музикални центрове, оперенъ диригентъ въ Страсбургъ, Прага, Дармщадтъ и Дюселдорфъ, отъ 1924 — въ Берлинската държавна опера, и преподавателъ въ Висшата музикална школа, писалъ: една симфония, „Лирична увертюра“ и „Вариации върху собствена тема“ — за оркестъръ, Рондо за пиано и оркестъръ, единъ клавир-квинтетъ и др.

Селюлъ, фр. cellule — терминъ, съ който въ физиологията означаватъ ритмиченъ или мелодиченъ елементъ, отъ който се развива музикалната фраза.

Семеиография, гр. — знакове, нотопись.

Семибревисъ, лат. semibrevis — въ мензуралната нотопись — отговарящата на сегашната цѣла (тактова) нота (гл. Мензурална музика).

Семидиапенте, лат. semidiapente — умалената квинта.

Семидитасъ, лат. semiditas — се нарича въ мензуралната нотопись **разполовяването** (деминуцията) — чрезъ една отвесна черта на тем-

повия знакъ

Семидитонусъ, лат. semiditonus — малката терца.

Семпличе, ит. semplice — просто, непринудено, по простъ начинъ.

Семисерио, лат. semiserio — полу-сериозно — opera semiseria — когато въ една сериозна опера има и комически мѣста.

Семитониумъ, лат. semitonium — име на полутона, малката секунда. Семитониумъ модъ=чувствителния тонъ.

Семифуза, лат. semifusa — видъ нота при мензурната музика, отговаряща на сегашната шестнадесетина.

Сендрей, Аладаръ — Szendrei, Aladar — унгарски диригентъ и компонистъ, род. 29 фев. 1884 въ Буда-Пеща, училъ въ тамошната висша музикална школа, диригентъ въ Берлинъ, Кьолнъ и др. нѣмски градове, въ Чикаго и Нью-Йоркъ — напоследъкъ въ Лайпцигъ. Като музикаленъ директоръ на „Срѣдногерманското радио“ — А. Д., С. написва първата дисертация върху радиото: „Радио и музикални грижи“, за която получава отъ философския факултетъ на Лайпцигския университетъ титлата D-r ph. Композиции: една „Унгарска увертюра“ и една симфония за оркестъръ, „Стабать-матеръ“ за осемъ солови гласа, една опера въ едно действие, хорови пѣсни.

Сениловъ, Владимиръ Алексеевичъ — единъ отъ първитѣ руски компонисти-модернисти, род. 9 юли 1875 въ Вятка, умр. 18 септ. 1920 въ Петроградъ, училъ при Риманъ въ Лайпцигъ и Римски-Корсаковъ и Глазуновъ въ Петроградската консерватория. Композиции: една симфония, четири симфонични поеми: „Мцири“ (Лермонтовъ), „Дивата пастица“ (Мопасанъ), „Скити“ и „Пантъ“, една увертюра „Въ есенъ“ — за оркестъръ; сюита „Майцъ“ за пѣние (сопранъ) и оркестъръ, хорови пѣсни съ оркестъръ, оперитѣ: „Василий Буслаевъ“, „Георги храбрецъ“ и „Иполитъ“, пѣсни.

Сенъ-Сансъ, Шарлъ Камий — Saint-Saens, Charles Camille — бележитъ французски пианистъ и компонистъ, род. 9 окт. 1835 въ Парижъ, умр. 16 дек. 1922 въ Алжиръ, училъ при Шампати (пиано), Бенуа — органъ и Халеви (композиция) въ Парижката консерватория, която 1881 свършва съ първа награда. Двадесетгодишенъ, е органистъ на Сенъ-